

Syrië in lastig pakket beland

Van een medewerkster

DAMASCUS, dinsdag

Syrië is in gevaarlijk vaarwater terechtgekomen met de uiterst scherpe uitspraken van twee Amerikaanse ministers over de rol van Damascus in het Irak-conflict. Vrijdag zette minister van Defensie Donald Rumsfeld de toon met verwijten over leveranties van oorlogsmaterieel aan Bagdad. Zijn collega Colin Powell van Buitenlandse Zaken deed er gisteren een schepje bovenop door te waarschuwen dat Syrië zijn steun aan het terrorisme moet staken.

President Basjir al-Assad gaf vorige week zelf in een kranteninterview toe dat er in regeringskringen zorgen bestaan als volgende op Amerika's 'hitlist' te staan.

Vrienden zijn de twee landen bepaald niet. In Damascus wordt vooral de trouwe steun van de VS aan Israël als onoverkomelijk gezien. Israël bezet nog steeds de Golan-

hoogte, die door Syrië wordt opgeëist. De vraag klinkt welk verschil er is tussen de schendingen van VN resoluties door Irak en Israël.

Bij toeval is juist Syrië momenteel het enige Arabische land in de Veiligheidsraad. Tijdens de zittingen van de raad afgelopen maanden stemde Syrië tegen de Amerikaanse voorstellen.

In tegenstelling tot de Golfoorlog in 1991, toen Syrië de Amerikaanse alliantie versterkte met Syrische troepen, is de regering nu tegen de oorlog, die in de volksmond 'Al-Harb Al-Adwanieh', de oorlog

• Een Syrische betoger draagt tijdens een demonstratie in Damascus een afbeelding van het Vrijheidsbeeld met onder de arm een vat olie en in plaats van een fakkel een raket. FOTO: AP

van de aanvaller, wordt genoemd. Hiermee leggen de Syriërs de nadruk op het unilaterale en offensieve karakter van de oorlog met de Verenigde Staten als agressor.

Irak is voor Syrië naast een

oude vijand ten tijde van de Golfoorlog, ook een goede buur en wordt in deze oorlog door veel Syriërs gezien als symbool van de Arabische natie. 'Mijn bloed en ziel voor Irak', is een veelgehoorde kreet gericht op de steun aan de Iraakse broeders. Geen steun voor Saddam, maar steun voor het volk. Niet alleen kopstukken als Bush en Blair kregen het tijdens de demonstraties zwaar te verduren maar ook de leiders van Egypte, Jordanië, Katar en Koeweit. Inmiddels zijn de economische gevolgen duidelijk merkbaar. De inkomsten uit toerisme en handel zijn al maanden geleden teruggelopen en nu tot een minimum gereduceerd.